

Sygn. akt III KRS 64/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Halina Kiriło (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania K. W.

od uchwały Nr [...] /2014 z dnia 19 marca 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P. , ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2013 r., poz. 692, z udziałem O. B. C.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 listopada 2014 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 19 marca 2014 r., nr [...] /2014, postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P. kandydaturę O. M. B. C., referendarza sądowego (pkt I); nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia

urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P. kandydatury: A. M. C. - asystenta sędziego, J. D. D. – S. - prokuratora prokuratury rejonowej, P. T. G. - asystenta sędziego, M. S. G. - asystenta sędziego, J. J. - asystenta sędziego, I. K. - referendarza sądowego, A. M. K. - asystenta sędziego, J. R. K. - asystenta sędziego, J. S. R. - asystenta sędziego, M. S. - asystenta sędziego, J. A. S. - asystenta sędziego i K. J. W. - asystenta sędziego (pkt II). Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa postanowiła umorzyć postępowanie z wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P. w odniesieniu do pani K. C., która cofnęła swoje zgłoszenie. Natomiast w innych postępowaniach nominacyjnych Krajowa Rada Sądownictwa wskazała Prezydentowi RP kandydatury: P. T. G. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w G.; J. J. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W.; I. K. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w O.; A. M. K. na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w W..

W uzasadnieniu uchwały podano, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w P. swoje kandydatury zgłosiło 14 wyżej wymienionych osób. Zespół członków Krajowej Rady Sądownictwa jednogłośnie (3 głosami za) rekomendował na powyższe stanowisko kandydaturę O. M. B. C..

O. M. B. C. urodziła się w 1977 r. w W.. Studia prawnicze na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w P. ukończyła w 2002 r. z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej w okręgu Sądu Okręgowego w R., złożyła we wrześniu 2008 r. egzamin sędziowski z łączną oceną dobrą plus. W latach 1997 - 2000 oraz 2002 - 2004 O. M. B. C. była lektorem języka angielskiego na kursach językowych prowadzonych przez Publiczną Szkołę Podstawową nr [...] oraz Publiczne Przedszkole nr (...) w B.. Od listopada 2008 r. do sierpnia 2012 r. kandydatka zatrudniona była na stanowisku asystenta sędziego w Sądzie Okręgowym w R.. Od września 2012 r. jest referendarzem sądowym w Sądzie Rejonowym w G.. W ocenie sędziego wizytatora, O. M. B. C. przez wykonywanie czynności asystenta sędziego w sądzie drugiej instancji, a obecnie referendarza sądowego w postępowaniu wieczystoksięgowym należycie opanowała technikę pracy sędziego. Kandydatka dysponuje odpowiednim zasobem wiedzy prawniczej oraz znajomością stanowisk doktryny i judykatury. Zdobyte przez nią doświadczenie i posiadane umiejętności zawodowe w połączeniu z jej cechami

osobistymi, wyniki osiągane w zakresie wydajności pracy oraz wysoki poziom orzecznictwa uzasadniają wystawienie pozytywnej oceny tej kandydatce na stanowisko sędziego sądu rejonowego. Podczas posiedzenia Kolegium Sądu Okręgowego w R. w dniu 3 lutego 2014 r. zaopiniowano kandydaturę O. M. B. C. 4 głosami „za”, przy 2 głosach „przeciw”, przy 15 punktach poparcia. Na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Okręgu R. w dniu 7 lutego 2014 r. oddano za kandydaturą O. M. B. C. 27 głosów „za”, przy 32 głosach „przeciw”, z łączną mocą poparcia 121 punktów.

Podjmując zaskarżoną uchwałę Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że referendarz O. M. B. C. jest bardzo dobrym orzecznikiem. Kandydatka ta legitymuje się wysoką stabilnością swego orzecznictwa oraz dba o szybkie i terminowe rozpoznawanie wniosków przydzielonych jej do referatu. Jest wyjątkowo skrupulatna i dokładna, co znajduje odzwierciedlenie w precyzyjnym uzasadnianiu podejmowanych decyzji. W swojej dotychczasowej pracy dała się poznać jako rzetelny i samodzielny pracownik. Jest osobą kompetentną i odpowiedzialną, zaangażowaną w swoją pracę, czego wynikiem jest duża rozpoznawalność wniosków wieczystoksięgowych. Pani referendarz jest doświadczonym i wszechstronnie przygotowanym kandydatem na stanowisko sędziowskie. Ponadto kandydatka ta wykazuje się decyzyjnością, która jest niezbędna w wykonywaniu zawodu sędziego. Wynika to nie tylko z jej charakteru, ale również z faktu posiadania rozległej, ugruntowanej wiedzy, dzięki której w sposób swobodny i świadomy, a przede wszystkim trafny stosuje przepisy prawa. Atutem O. M. B. C. jest także uzyskanie wysokiego poparcia organów samorządu sędziowskiego. Większą liczbę głosów na Kolegium Sądu Okręgowego uzyskały: A. M. C. (5 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, moc poparcia: 17 punktów), która nie uzyskała jednak tak wysokiego poparcia na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Okręgu R. (22 głosy „za”, 38 głosów „przeciw”, 1 głos nieważny, moc poparcia: 104 punkty), a ponadto legitymuje się oceną dostateczną z ukończenia studiów i oceną dostateczną plus z egzaminu sędziowskiego; M. S. G. (5 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, moc poparcia: 19 punktów), która również nie uzyskała poparcia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu R. (17 głosów „za”, 43 głosy „przeciw”, 1 głos nieważny, suma poparcia: 66 punktów) i otrzymała ocenę dostateczną z egzaminu sędziowskiego;

J.A.S. (jednogłośnie: 6 głosów „za”, moc poparcia: 30 punktów), która uzyskała bardzo porównywalne poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgu R. (27 głosów „za”, 33 głosy „przeciw”, 1 głos nieważny, moc poparcia: 113 punktów), jednakże posiada ona krótszy staż pracy niż i O. M. B. C.. Wyższe poparcie i na Kolegium Sądu Okręgowego w R. i na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Okręgu R. uzyskały: I. K., (odpowiednio: 6 głosów „za”, moc poparcia: 30 oraz 30 głosów „za”, 30 głosów „przeciw”, 1 głos nieważny, 129 punktów poparcia), która została przedstawiona z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w O.; J. S. R. (odpowiednio: 5 głosów „za”, 1 głos „przeciw”, moc poparcia: 29 punktów oraz 37 głosów „za”, 23 głosy „przeciw”, 1 głos nieważny, 193 punkty poparcia), która choć posiada dłuższy staż pracy w strukturach wymiaru sprawiedliwości, to jednak mniej wszechstronny niż O. M. B. C., która wykonywała czynności asystenta sędziego w sądzie II instancji, a obecnie referendarza sądowego w postępowaniu wieczystoksięgowym; K. J. W. (odpowiednio: 6 głosów „za”, moc poparcia: 34 punkty oraz 43 głosy „za”, 17 głosów „przeciw”, 1 głos nieważny, suma poparcia: 213 punktów), która niestety legitymuje się słabszą oceną z egzaminu sędziowskiego - dostateczną plus. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa wymienione wyżej kandydatki (poza I. K.) oraz pozostali kandydaci w osobach: J. D. D. S., J. R. K. oraz M. S. nie spełniają w tak wysokim stopniu przyjętych kryteriów powołania na stanowisko objęte niniejszym postępowaniem, jak O. M. B. C..

Te okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa w dniu 19 marca 2014 r. na O. M. B. C. oddano jednogłośnie 15 głosów „za”, udzielając poparcia jej kandydaturze. Natomiast pozostali kandydaci nie uzyskali wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Od powyższej uchwały odwołanie wniosła K.W.. Uchwale zarzuciła naruszenie: 1/ art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714 ze zm.) i § 17 ust. 7 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. nr 72, poz. 712), przez przeprowadzenie głosowania zespołu Krajowej Rady Sądownictwa w sposób niezgodny z tymi przepisami (głosowanie bez obecności wszystkich członków

zespołu), co miało istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały; 2/ art. 2, art. 32 i art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego reguł i kryteriów awansu, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej, równego traktowania, zakazowi dyskryminacji oraz zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej; 3/ art. 35 ust. 2 pkt 1, a także art. 37 ust. 1 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez dokonanie oceny kandydatur bez dochowania obowiązku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzecznie ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny kwalifikacji skarżącej i konkurującej z nią kandydatki, z przekroczeniem granic swobodnej oceny materiałów; oparcie uchwały na wybiórczych, niepełnych ustaleniach faktycznych mimo dostępu do nich w oparciu o posiadany materiał dowodowy; 4/ art. 42 ust. 1 i 3 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, przez niezamieszczenie w zaskarżonej uchwale uzasadnienia co do przyczyn odmowy przedstawienia kandydatury skarżącej, uzasadnienie uchwały w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia. Wskazując na powyższe, odwołująca się wniosła o uchylenie uchwały i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Sądownictwa do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do

pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozważę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie dotyczy punktu I uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 marca 2014 r., zawierającego postanowienie o przedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej kandydatury O. M. B. C. z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w P. oraz punktu II uchwały w zakresie nieprzedstawienia tej treści wniosku w doniesieniu do odwołującej się K. J. W.. Są to jednocześnie granice rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy.

Z kolei podstawę odwołania wypełniają zarzuty naruszenia przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP oraz art. 34 ust. 1 ustawy o KRS (w związku z § 17 ust. 7 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa), art. 35 ust. 2 pkt 1, art. 37 ust. 1 i art. 42 ust. 1 i 3 tej ustawy.

Pozostaje zatem rozważyć zasadność tych zarzutów, nie tracąc z pola widzenia wyznaczonych przez ustawodawcę granic kognicji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady stanowisk sędziowskich. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja ta obejmuje bowiem wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej

Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest - w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP - konieczna. W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z ową oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych m.in. w ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Nie sposób zgodzić się z zarzutem naruszenia przez Radę przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o KRS w związku z § 17 ust. 7 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. nr 72, poz. 712), przez przeprowadzenie głosowania zespołu Krajowej Rady Sądownictwa bez obecności wszystkich członków zespołu, co miałoby istotny wpływ na treść zaskarżonej uchwały. Prawdą jest, że w posiedzeniu zespołu uczestniczyło trzech spośród pięciu jego członków,

gdy tymczasem powołane przepisy wymagają przyjęcia przez zespół stanowiska w obecności wszystkich członków. Trzeba jednak zauważyć, iż zespół zajmuje stanowisko bezwzględną większością głosów, a w niniejszym przypadku zespół procedujący w składzie trzyosobowym był jednomyślny co do udzielenia rekomendacji kandydaturze O. M. B. C.. Zatem nawet gdyby nieobecni członkowie uczestniczyli w posiedzeniu zespołu i głosowali odmiennie, to rekomendowana osoba otrzymałaby większość głosów. Zarzucane przez odwołującą się uchybienie proceduralne nie miało więc wpływu na wynik sprawy.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w P., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady. Wbrew sugestiom odwołującej się, Rada nie naruszyła obowiązujących przepisów uwzględniając ową listę i przytaczając w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały jej treść wraz z motywami, jakimi kierował się zespół przy jej sporządzaniu. Lista ta powinna być bowiem pomocna przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP zwycięzców konkursu wyłonionych spośród uczestników postępowania. Nie ma ona jednak wiążącego charakteru, gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, to nie zespół lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kompetentnym do występowania z wnioskami o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie. Rada wyłaniając zwyciężczynię konkursu dokonała zaś samodzielnej oceny wszystkich uczestników postępowania, czemu dała wyraz w obszernym uzasadnieniu swojej uchwały.

Chybiony jest też zarzut obrazy przez Radę art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, przez pominięcie określonych w tym przepisie kryteriów wyboru osób na stanowiska objęte procedurą konkursową.

Warto zauważyć, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Co do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że

przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek. Jeśli jednak wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Z wyjaśnianiem owych motywów wiąże się zaś kwestia wykładni i stosowania art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa natomiast wymaganej jego treści. Oczywiste jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych

kandydatów należy przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującej się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jej kandydatury. Nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego ani żadne domniemania faktyczne. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru zwycięzczy konkursu (wyniki studiów i egzaminu sędziowskiego kandydatki, opis przebiegu jej dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji dokona przez sędziego wizytatora oraz poparcie organów samorządu sędziowskiego). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak O. M. B. C..

To, że również materiał dotyczący osoby skarżącej był przedmiotem wnikliwie analizowany Krajowej Rady Sądownictwa, wynika chociażby z tego fragmentu uzasadnienia zaskarżonej uchwały, w którym Rada przyznając fakt uzyskania przez K. W. wyższego od zwycięzczy konkursu poparcia organów samorządu sędziowskiego, jednocześnie wskazała na gorsze niż O. B. C. wyniki egzaminu sędziowskiego odwołującej się. Kontestując kwalifikacje i przygotowanie kontrkandydatki do sprawowania urzędu sędziowskiego, skarżąca sugeruje większą przydatność w tym zakresie doświadczenia zawodowego, jakie daje praca na stanowisku asystenta sędziego, niż praca w charakterze referendarza sądowego. Podzielenie tego poglądu oznaczałoby jednak naruszenie konstytucyjnych zasad równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej. Skoro bowiem ustawodawca przyznał prawo do ubiegania się o stanowisko sędziego sądu rejonowego tak referendarzom sądowym jak i

asystentom sędziego, to znaczy, że uznał on, iż wykonywanie każdego z wymienionych zawodów umożliwia właściwe przygotowanie do pełnienia tego urzędu. Nie można zatem stawiać tezy o nadrzędności jednego z tychże zawodów nad drugim. Do kompetencji Krajowej Rady Sądownictwa należy zaś ostateczna ocena kwalifikacji i umiejętności zdobytych przez każdego z uczestników konkursu w trakcie dotychczasowej pracy w jednym lub drugim charakterze. Takiej też analizy predyspozycji każdego z kandydatów do pełnienia urzędu sędziowskiego Rada dokonała w niniejszym przypadku. Zarzuty skarżącej w tym przedmiocie są chybione również z tego powodu, że zwyciężczyni konkursu przed podjęciem pracy na stanowisku referendarza sądowego w sądzie rejonowym przez kilka lat zatrudniona była w charakterze asystenta sędziego sądu drugiej instancji i właśnie to zróżnicowane doświadczenie zawodowe kandydatki zostało zaakcentowane w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały.

Resumując: zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w P. jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami prawa kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnymi zarzuty odwołującej się dotyczące naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisów art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP i wyklucza dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwyciężczyni konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.